

VÝNOS VELMISTRA VOJENSKÉHO A ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SVATÉHO LAZARA JERUZALÉMSKÉHO

Jeho Excellence, velevážený don Carlos Gereda y Borbón, markýz z Almazánu, po konzultaci s členy řádového řídicího pracovního výboru (Order's Governance Working Committee) rozhodl následovně:

1. Vzhledem ke komplikované situaci v České republice rozhodl vytvořit pozici velkopřevora ve Velkobailiviku České republiky (dále jen Český Velkobailivik – CGB) jako svého osobního reprezentanta. Na návrh Jeho Císařské a Královské Výsosti Andrease Salvátora Habsburského, GCLJ – J, jmenoval do této funkce hraběte dr. Ludvíka Belcredi s hodností KLJ – J. Hrabě Belcredi bude reprezentovat náš Řád u České

biskupské konference, Ekumenické rady církví, u české šlechty a ostatních křesťanských řádů. Bude pracovat pro sjednocení Řádu v České republice a jako moravský hrabě bude dohlížet na aktivitu Moravskoslezského bailiviku. Protokolárně bude mít přednost před velkobailivem. Bude se zúčastňovat na zasedání Velké rady CGB a svou činnost bude koordinovat s velkobailivem.

2. Velmistr akceptoval návrh Velké rady CGB a jmenoval chev. ing. Davida Miřejovského, KLJ, CMLJ, novým velkobailivem. Chev. Miřejovský je povýšen do hodnosti KCLJ. Velkobailiv je statutárním zástupcem CGB před úřady České republiky, je v kontaktu s řídicí-

mi orgány Řádu a zodpovídá za výkonné řízení Velkobailiviku.

Tento výnos budiž sdělen všem funkcionářům Velkobailiviku České republiky a nechť je zajištěn výkon vůle našeho velmistra a členů řídicího pracovního výboru Řádu.

Dáno v našem sídelním městě Madridu, dne 14. července L.P. 2013

*Chev. Edward B. White, GCLJ
velkokancléř*

*Dáma Marny Gilluly, DGCLJ
vice-velkokancléř (administrace)*

PhDr. Ludvík hrabě Belcredi – český velkopřevor Řádu

Nově jmenovaný český velkopřevor PhDr. Ludvík hrabě Belcredi vystudoval archeologii a historii na filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Do roku 1990 pracoval jako archeolog v Okresním muzeu Brno-venkov, v roce 1991 se stal vedoucím Archeologického ústavu Moravského zemského muzea v Brně, kde pracuje dosud. Jeho specializací je středověká – historická archeologie. Mimo řady menších výzkumů realizoval především dva projekty velkého rozsahu. Výzkum zaniklé středověké osady Bystřece na Blanensku, který se stal jedním z největších výzkumů středověké osady v Evropě, a odkryv hradu Skály. Po několika let prováděl výzkumy též v areálu cisterciáckého kláštera v Předklášteří u Tišnova, kde odkryl kapli sv. Kateřiny z doby vzniku kláštera. Je autorem řady publikací a článků v domácí i zahraniční literatuře. K největším patří monografie o výzkumu vsi Bystřece „O založení, životě a zániku středověké vsi Bystřece“, ale zabýval se též historii místa svého bydliště v knize „Svatý Jan

to viděl“ nebo rodinnou historii „1000 let rodu Belcredi“. Od mládí se věnoval aktivně sportu, dříve odbíjené, od dětství až po dnes stolnímu tenisu.

Pochází ze starého italského rodu, který má své kořeny v Lombardii. Nejstarší zpráva o rodu je z roku 1010. Především v Pávii patřili jeho předkové mezi nejvyšší představitele města, ale působili i v Miláně a dosáhli titulu markrabat.

V roce 1769 se jeden z jeho předků oženil na Moravě s Theodou Freyenfels a založil druhou větev rodu, která tu původně přežila do dnešních dnů, zatímco italská vymřela již na počátku

19. století. Rod se velmi rychle etabloval na Moravě a již ve třetí generaci jeho předkové zastávali vysoké posty v politice i hospodářství. Jeho prastrýc Egbert byl více než 40 let předsedou Moravského zemského sněmu a říšským poslancem a velice se staral o rozvoj hospodářství. Jeho bratr Richard byl místodržícím nej-

dříve ve Slezsku, následně v Praze a v roce 1865 ho císař jmenoval premiérem rakouské vlády. Jeho syn Ludvík šel v jeho stopách. Také byl členem Moravského zemského sněmu, Říšské rady a velice se zasloužil o pokračování v rozvoji hospodářství. V tomto směru vynikl i Ludvíkův syn Karel, který za první republiky jako předseda Moravského velkostatkářského svazu spravoval 27 velkostatků nejen na Moravě, ale též v Čechách a v Německu. Vzhledem k tomu, že rodina v roce 1938 připojila své podpisy pod manifest české šlechty za nedělitelnost hranice republiky, byla za války na jejich majetek uvržena vnučená správa.

V roce 1945 převzal vedení majetků otec Ludvíka, zemědělský inženýr, též Ludvík. Již krátce po únoru 1948 však odešla převážná část rodiny do emigrace. Nakonec zde zůstal pouze Ludvík, který byl v roce 1949 zatčen a na dva roky uvězněn s odůvodněním, že se nezapojuje do budování socialismu. Následně pracoval jako pomocný dělník, vrátný či průvodčí tramvaje. Zemřel v roce 1981 v pouhých šedesáti letech.

PhDr. Ludvík Belcredi má dvě dcery a tři vnoučata. Mimo svého zaměstnání se stará o zděděné majetky v Líšni a v Jimramově a je členem charitativní organizace Rotary či mezinárodní organizace Academia scientiarum et artium Europaea.

Ing. David Miřejovský – nový velkobaili

Ing. David Miřejovský, KCLJ, se narodil 13. února 1954 v Táboře v rodině evangelického duchovního. Maturoval v roce

1973 na gymnáziu v Soběslavi. Po maturitě studoval na strojní fakultě Vysoké školy báňské v Ostravě. Od roku 1975 do roku 1996 byl zaměstnán ve velkoobchodní organizaci Řempe, kde prošel od dělnických profesí až po nejvyšší řídicí funkce. Během této doby vystudoval Vysokou školu ekonomickou v Praze a následně absolvoval jednoletou prezenční vojenskou službu. Od roku 1996 je osobou samostatně výdělečně činnou.

Je ženatý a má celkem čtyři děti.

Do Řádu vstoupil v roce 2005 a od počátku je mimořádně aktivním členem. Od té doby udělal v Řádu velký kus práce. Spolu s chev. Ivanem Medkem stál u zrodu Karlovarské komendy, v níž zastává až dosud funkci sekretáře. Oba iniciovali dvě významné mezinárodní investitory – v roce 2006 v Karlových Varech a v roce 2009 v Ostrově. Především jeho zásluhou

Karlovarská komenda zrekonstruovala kostel sv. Michaela Archanděla ve Stráži. V posledním roce zastával funkci kancléře Velkobailiviku. Angažuje se i v mnoha celořádových akcích, zúčastňuje se mezinárodních řádových setkání, reprezentuje Řád navenek.

Nový velkobaili dává přednost činům před slovy. Své úkoly shrnul do těchto několika vět:

„Ve funkci velkobailiva Českého velkobailiviku bych rád navázal na pozitivní práci svého předchůdce chev. prof. Aleše Blumy, GCLJ. Stojí před námi úkol sladit právní formu Velkobailiviku s novým Občanským zákoníkem a doladit administrativu. Rád bych přispěl k prohloubení spolupráce mezi komendami nejen v Čechách, ale hlavně s komendami Moravskoslezského bailiviku, abychom na veřejnost mohli vystupovat jako jeden jedolný silný celek.“

Úvod ke zprávě velkošpitálního Řádu za rok 2012

Draží spolubratři a spolusestry, rok uplynul a máme tu novou zprávu velkošpitálního za rok 2012. Mezinárodní schůze špitálních, která se konala v rámci pouti v Kevelaeru 2012, vedla k restrukturalizaci špitálních aktivit.

Objevilo se mnoho nápadů, návrhů a implementovaly nové programy. Množství mladých odevšud v Řádu dalo čerstvé podněty ke špitální práci. Je povzbudivé, že charita se nejen koná, ale že se o ní i píše. Proto máme ještě více zpráv než vloni. A je velmi důležité, že tyto aktivity podporuje velmistr, velkokomandér i velkokancléř a přispívají vlastními nápady.

Můj ctěný kolega z výboru špitálních přišel se třemi C jako našim novým mot-

tem: christianity, charity, chivalry – tedy křesťanství, dobročinnost a rytířskost. Podle těchto vedoucích principů a jako zdůraznění základního směřování našeho Řádu vznikl společný nápad, a to pomáhat malomocným, tedy vrátit se ke kořenům Řádu. Před nedávnem rozhodlo vedení Řádu uskutečnit pilotní společné projekty. Především je to pokračující podpora kliniky pro malomocné doktora Rémy Rousselota v Bhubaneshwaru v Indii a pak předpokládaná pomoc nemocnici Sv. Ludvíka v Jeruzalémě, postavené na základech prvního leprosária Řádu ve Svaté zemi. Je to historická příležitost Řádu projevit svou přítomnost v Jeruzalémě. Mezinárodní tým špitálních děkuje

jurisdikcím, které poslaly zprávy za rok 2012. Naše zpráva vznikla z individuálních zpráv 32 jurisdikcí.

Zvláště děkuji madame Marny Gilluly, rytíři doktoru Ron Hendrixovi, rytíři profesoru doktoru Miku Rossovi, rytíři Thomasi Piontkovi, rytíři Stephanu Henhaplovi a za překlad Gabi Coxové, díky nimž tato zpráva byla sestavena tak rychle.

Atavis et Armis

*Dr. Axel Mittelstaedt, MD, GCLJ, GCMLJ
– velkošpitálník*

Kompletní zprávu najdete na webu <http://www.st-lazarus.cz/2012zpravaspitalnika.pdf>

Vzdělávací centrum v indické Kerale

Výroční zpráva řádového špitálního přinesla mnoho zajímavých informací o velkých mezinárodních projektech, v kterých se Řád sv. Lazara Jeruzalémského angažuje a naplňuje tak své poslání zastávat se kdekoli na světě potřebných, utiskovaných a nemocných. Krom těchto mezinárodních řádových projektů však existuje i řada dalších, které se rozvíjejí pod patronátem jednotlivých národních jurisdikcí. S jedním velmi zajímavým, který koordinuje lichtenštejnská jurisdikce našeho Řádu společně s lichtenštejnskou lazariánskou pomocnou službou, bychom vás nyní rádi seznámili.

V jihoindické Kerale, která vždy byla významným centrem indických křesťanů, nyní po tříleté pilotní fázi začíná vznikat rozsáhlé vzdělávací centrum pro mládež. V minulosti zde náš Řád podporoval školu pro nejchudší děti, která poskytuje bezplatné čtyřleté základní vzdělání. Co však v regionu citelně chybí, je možnost dalšího odborného vzdělávání v některé z profesí, která by umožňovala dobré uplatnění na trhu práce a zároveň podpořila i rozvoj infrastruktury místní komunity. K řešení tohoto problému nyní směřuje nový ambiciózní projekt, který by během několika příštích let měl vytvořit centrum odborné

přípravy pro mládež z chudých vrstev. Zde bude každoročně několik desítek mladých lidí vzděláváno v oborech, jako je truhlářství, zednictví, elektroinstalátérství, instalátérství nebo klempířství.

Krom ubytovacích a vzdělávacích prostor by součástí projektu měla být i dílna, v níž budou moci učni získat praktické zkušenosti a která by časem měla zajistit i finanční samonosnost celého projektu. Na přípravě a budoucím fungování konceptu centra aktivně spolupracuje s Řádem sv. Lazara i několik indických vzdělávacích institucí, především Marian Engineering College a St. Xavier's Institute of Technolo-

gy. Samozřejmostí má být rovný přístup ke vzdělání bez ohledu na původ, kastovní zařazení, pohlaví nebo ekonomickou situaci zájemců o vzdělání, stejně jako kvalitativní standardy vzdělávání evropského typu. Celkový rozpočet tohoto lazariánského projektu se pohybuje kolem 5,5 mil. švý-

carských franků (cca 115 mil. korun) a je rozplánovaný do osmi let, během kterých dojde k stavbě samotného centra, zahájení zkušebního provozu a vyškolení prvních tříd učňů. Od osmého roku dál už by měl být projekt financovaný výhradně z příjmů dílny, která bude součástí vzdě-

lávacího centra. Takto bude naplněn ideál pomoci, která vede a motivuje k osamostatnění a vlastnímu rozvoji. Bližší informace o tomto projektu a kompletní dokumentaci naleznete na webových stránkách <http://www.lhw-li.org>.

PJV

Patriarcha: „Zabraňte intervenci!“

BEJRÚT: Melchitský řeckokatolický patriarcha a spirituální protektor řádu sv. Lazara Jeruzalémského Řehoř III. Laham, který se narodil v Sýrii, varoval před ozbrojenou intervencí ve své rodné zemi.

V telefonickém rozhovoru ze sídla melchitského semináře Ain Traz v Bejrútu patriarcha prohlásil následující:

„Ozbrojená intervence v Sýrii by byla tragédií, tragédií a ničím jiným než tragédií – jak pro Sýrii samotnou, tak pro celý Střední východ. Dost již té intervence! Je to jen přilévání oleje do ohně nenávisti, podpora zločinnosti, posilování nelidskosti. Podporuje se tím fundamentalismus a terorismus – to všechno a pouze to je plodem takové intervence. Proto říkám: dost!

Je nad slunce jasné, že jakákoliv intervence se okamžitě rozšíří do podoby války...

Svatý Otec byl ve svém prohlášení z 25. srpna velmi přesný, když řekl, že to není

válečný střet, ale pouze schopnost a ochota k vzájemnému setkání v dialogu, která může přinést naději a vyřešit problémy. Tento hlas je třeba slyšet, a ne rachocení zbraněmi a zásahy vojenských lodí.

Než abychom se snažili změnit syrskou vládu, měli bychom se spíše pokusit pomoci syrské vládě se změnit. Všichni jsme pro změnu! Všichni jsme pro reformy! Ale ne touto cestou, ne cestou krve.

Vojenská intervence ničí veškerý smysl pro společenství, přátelství a lásku mezi lidmi. Ničí soužití křesťanů a muslimů. K čemu jsou zbraně? Proč posílat lidi do boje? K čemu jsou nám vojáci ze zahraničí? Tím se jen přilévá do ohně nenávisti mezi lidmi.

Syrská opozice má jistě právo mluvit k vládě a klást otázky, které je třeba klást. Ale proč by do toho měli zasahovat zločinci ze zahraničí?

Syrský lid dnes žije ve strachu z velmi nejisté budoucnosti. V Damašku, ani jinde v Sýrii není jediné místo, které by bylo bezpečné. Chaos a nebezpečí lze potkat na každém kroku.

Ani křesťané nezůstávají ušetřeni. 26. srpna zasáhl minometný granát prostranství mezi melchitským a arménským patriarchátem v Damašku. Téhož dne bylo minometnou střelbou zničeno i průčelí syrského patriarchátu ve stejné části města.

Je to pro nás velmi obtížné a velmi tragické. Modlíme se, protože politické a mírové vyřešení situace v Sýrii je důležitým milníkem na cestě k míru v celém regionu, tedy i k vyřešení palestinského konfliktu. A mír v Sýrii a Palestině je pak klíčem k míru na celém Středním východě.“

ve spolupráci s úřadem patriarchy připravil PJV

Řádová pouť do Walsinghamu – červen 2014

Velkopřevorství Anglie a Walesu navázalo na tradici řádových poutí a vyhlásilo na příští rok celořádovou pouť k chrámu Panny Marie Walsinghamské v Anglii. Poutě se bude konat ve dnech 5.–8. června 2014.

Walsingham je jedno z nejstarších a nejvýznamnějších poutních míst v Anglii. Mariánské poutě se zde konají již nejméně od 12. století, kdy byla nedaleko ustanovena kanovnická koinonie. V moderní době se poutě do Walsinghamu staly významným ekumenickým milníkem, protože sem z celé Anglie i ze zahraničí pravidelně proudí jak anglikánští, tak římskokatolictví poutníci. Hlavní walsinghamský chrám je anglikánský a katolická církev spravuje historickou Slipper Chapel, která byla vždy poslední zastávkou poutníků a jakousi bránou do Walsinghamu.

Bližší informace o pouti, ubytování a přihláškách budou podle vyjádření velkopřevorství Anglie a Walesu k dispozici na konci září. Počet míst je omezený, takže se doporučuje přihlásit se co nejdříve. Budeme vás informovat, jakmile budou tyto detaily k dispozici.

PJV

Poznámka redakce:

Autor tohoto článku, náš řádový kaplan ThDr. Petr Jan Vinš, SchLJ, je „přidruženým knězem“ (priest associate) Walsinghamu. To je celosvětové společenství kněží, kteří se za Walsingham a poutníky do Walsinghamu kontinuálně modlí a slouží votivní mše.

Řádový den Východočeské komendy

Svůj řádový den uspořádala naše Východočeská komenda svaté Zdislavy 7. září na východním prachovském hřebeni v obci Brada na Jičínsku. Průvodem a za zvuku lesnice jsme se vydali na bohoslužbu do původně raně gotického kostela, postaveném kolem roku 1300, který je zasvěcen sv. Bartoloměji. S velkou ochotou pro nás sloužil mši železnický farář a do nedávna vězeňský kaplan ve Valdicích P. Josef

Kordík. Z úvahy biblického čtení, kterou nám otec Kordík předal, v nás stále zaznívá myšlenka důvěry a stálé spolupráce s Hospodinem na díle Spásy. O hudební doprovod při bohoslužbě se postarala paní Jana Kracík spolu s paní Janou Vávrovou. Duchovně občerstvení a po modlitbě malého officia jsme si vzpomněli i na fyzický přísun potravy v místním penzionu. Z vrcholu 493 m n. m., kde kdysi stával hrad

Načerada z rodu Hronovců z roku 1241, a nyní památníku na bitvu 1866 se sochami sv. Petra a Pavla, byl přenádherný výhled. Závěrem jsme se sešli k přátelskému posezení v domě cfr. Davida Kracíka. V domácí kapli jsme společně poděkovali Bohu za krásné setkání, které nám dalo sílu a odhodlání pokračovat ve službě druhým.

DK

Hospic sv. Lazara v Plzni slaví 15 let od svého založení

Měsíc duben 2013 byl v plzeňském Hospici sv. Lazara ve znamení oslav. Hospic, který je pod patronací Plzeňské komendy Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského, doplul do věku patnácti let.

Původ slova hospic je ze středověku a označuje útulek pro unavené poutníky. V hospici se poutníkům dostalo tělesné úlevy, jídla, byly jim ošetřeny putováním unavené nohy, dostali léky, dostalo se jim

i pomoci duchovní a zcela jistě prožívali radost i z toho, že veškerá péče byla věnována jen jejich osobě.

Hospice postupem doby zanikaly, ale myšlenka jistého útočiště pro potřebné nikoliv. K výraznému rozvoji hospicového hnutí dochází až v nedávné minulosti. Signálem k rozvoji hospiců, jejichž počet se zejména v Anglii a v USA odhaduje na dva tisíce, bylo úsilí spjaté s dílem Cecilie Saundersové, která v r. 1967 založila Hospic sv. Kryštofa (St. Christopher Hospice).

Oslavy v Plzni začaly 11. dubna 2013 dnem otevřených dveří. Mezi návštěvníky nesměli chybět ani čekatelé na postulát našeho řádu, kteří si s velikým zájmem prohlédli vybavení, na které z části přispívá i Plzeňská komenda našeho Řádu. Zástupci vedení Hospice seznámili přítomné se systémem péče o pacienty.

V úterý 16. dubna 2013 v odpoledních hodinách pak proběhla Valná hromada občanského sdružení Hospice sv. Lazara v Plzni. V úvodu přednesl výroční zprávu předseda představenstva Jaroslav Terč, CLJ, člen Plzeňské komendy Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského, který mimo jiné uvedl:

„Hospic sv. Lazara v letošním roce oslavuje patnácté výročí od svého vzniku. Po celé toto období poskytuje své služby v oblasti

Na fotografii je zájemce o postulát pan Viliam Ruják na návštěvě jednoho z pokojů hospice

paliativní péče občanům města Plzně i občanům dalších obcí Plzeňského kraje. Svým zaměřením Hospic sv. Lazara poskytuje služby na poslední cestě našich trpících blízkých a poskytuje potřebnou péči mnoha nemocným, kteří se mohou zase vrátit do svého domácího prostředí.

Svou patnáctiletou existencí Hospic sv. Lazara prokázal, že dobrá péče o těžce nemocné i umírající nespočívá jen v lékařské a pečovatelské službě, ale i ve vytvoření příznivé duchovní atmosféry, která poskytuje duševní klid a přípravu pro vykročení na poslední část pozemské pouti.

Hospic sv. Lazara úspěšně plní svoji funkci díky koordinované práci všech zúčastněných, lékařského a ošetrovatelského týmu a řady dalších, duchovních, sociálních pracovníků, obslužného personálu, dobrovolníků, členů občanského sdružení Hospic a zejména také členů Plzeňské komendy našeho Řádu.

Jsem rád, že mohu konstatovat, že Hospic sv. Lazara byl v uplynulém roce úspěšný v plnění svého hlavního poslání. Potěšitelným faktem je také to, že díky velkému úsilí jak ředitele, tak členů představenstva, se podařilo i v době probíhající ekonomické krize dosáhnout kladného výsledku hospodaření, který vytváří předpoklad pro to, aby i v roce 2013 udržel Hospic sv. Lazara své hospodaření jako vyrovnané.“

Na závěr výroční zprávy pak byla recitována báseň naší nové čekatelky o postulat Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského, plzeňské rodačky, básníčky, členky Mezinárodní americké síně slávy ve Filadelfii, nositelky pamětní Historické pečeti města Plzně a mimo dalších ocenění i laureátky titulu Senátu České republiky Významná česká žena ve světě, PhDr. Hany Gerzanicové, báseň speciálně věnovanou pro náš Hospic sv. Lazara v Plzni:

MODLITBA PRO HOSPIC

Ty Nejvyšší, jenž celý svět máš na své dlani, kéž náš Hospic Tvá věrná láska chrání.

Ty, který řídíš všechno ve vesmíru, posiluj, ochraňuj náš Řád a dej nám sílu, abychom těm, jimž končí cesta žití, posvátnou bránu smrti mohli důstojně otevřít.

Prosíme Tebe, zehnej našemu úsilí, abychom jim v posledních chvílích věrně sloužili.

Ty, Králi galaxií, vyslyš lidská přání, na náš hospic sešli své požehnání a Otcovskou dlaní

*chraň své lidské děti...
Přijmi modlitby,
jež z našich srdcí letí...*

K blahopřání k 15. výročí Hospice sv. Lazara v Plzni se pak svými projevy připojili i ty nejvýznamnější osobnosti města Plzně v čele s mons. Františkem Radkovským – biskupem plzeňským, hejtmanem Plzeňského kraje Milanem Chovancem, primátorem města Plzně mgr. Martinem Baxou a starostou ÚMO Plzeň 2 ing. Lumírem Aschenbrennerem.

Oslavy pak symbolicky 19. dubna 2013 zakončila párty v překrásném prostředí ve Frišové vile, která hostí jen ty nejprestižnější akce konané v Plzni. Zde se setkali současní i bývalí zaměstnanci, členové občanského sdružení, dobrovolníci i zástupci Plzeňské komendy našeho Řádu. Významným hostem byl i primátor města Plzně mgr. Martin Baxa. Tím byly zakončeny oslavy 15. výročí Hospice sv. Lazara v Plzni.

JT

Na fotografii předseda představenstva Jaroslav Terč (uprostřed) a ředitel Hospice sv. Lazara ing. Jakub Forejt (vlevo)

Hospic sv. Lazara v Plzni nezůstal stranou a opět se zapojil do akce Noc kostelů

Hospic sv. Lazara v Plzni se opět zapojil do významné akce probíhající nejen v celé České republice a dá se říci i ve střední Evropě pod názvem Noc kostelů, která se uskutečnila dne 24. května 2013. Hospic, který letos oslavil 15 let od svého založení, je pod patronací Plzeňské komendy Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského.

Cílem této akce je pozvat co nejširší veřejnost do kostelů a ve večerní a noční atmosféře zde nabídnout možnost setkat se s křesťanstvím prostřednictvím hudby, umění, neobvyklých zážitků. K tomuto účelu byl v Hospici

Vystoupení členů rodiny Peštákových – hudba a zpěv lidových písní

Noci kostelů se zúčastnil i P. Jiří Bartoň a předseda představenstva Hospice sv. Lazara Jaroslav Terč CLJ, člen Plzeňské komendy Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského

sv. Lazara v Plzni speciálně upraven prostor jídelny a přilehlé kaple.

Pracovníky hospice byl pečlivě vybrán program tak, aby nerušil pacienty, kteří zde odpočívají na lůžku a nemohou se sami aktivně zúčastnit. A tak návštěvníci i pacienti se mohli zaposlouchat do hudby a zpěvu lidových písní rodiny Pešťákových, do duchovní recitace zdejšího pracovníka mgr. Zdeňka Maliny a na závěr pak do písni folkové kapely 4 x M folk.

Akce byla velmi zdařilá, návštěvníci i pacienti odcházeli nadšeni a podle jejich slov se přijdou určitě podívat i příští rok. A proto na tomto místě patří veliké poděkování všem pracovníkům Hospice sv. Lazara a především paní psychoterapeutce mgr. Anďele Bednářové za přípravu a celý průběh akce dne kostelů.

JT

Plzeňský Lazariánský servis se aktivně zapojil do prestižního projektu PLZEŇ – Evropské hlavní město kultury 2015

Členové Lazariánského servisu v Plzni se v letošním roce rozhodli aktivně zapojit do prestižního projektu PLZEŇ – Evropské hlavní město kultury 2015. Členy Lazariánského servisu jsou zástupci Plzeňské komendy Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského.

Od myšlenky se zviditelnit a propagovat činnost Lazariánů k zapojení do uvedeného projektu byl sice náročný cíl, ale dá se říci, že po skoro roční přípravě se vynaložené úsilí podařilo celkově naplnit.

Obhájili jsme právo zúčastnit se jako nezisková organizace největší letní akce Evropského hlavního města kultury s názvem Den Meliny Mercouri, která proběhla v sobotu 22. června 2013 na Anglickém nábřeží v Plzni.

Je to akce, která připomíná myšlenku založení projektu Evropské hlavní město kultury. Melina Mercouri byla řecká ministryně kultury, která projekt v roce 1985 iniciovala, a Plzeň bude nositelem tohoto titulu v roce 2015.

Několik tisíc lidí si užilo atmosféru pohody a relaxu v centru města, kterou navodil program tří desítek neziskových sdružení a kulturních organizací, mezi nimi i náš Lazariánský servis.

Ten pro návštěvníky připravil celou řadu setkání se zajímavými lidmi na téma JAK SE ŽIJE, kdy cílem bylo povídání o životě průřezem jednotlivých generací na Plzeňsku.

Našimi hosty mimo jiné byl mladý filmový režisér Ladislav Plecítý, děti z Dětského domova ve Staňkově, ředitelka anglické školy LITE Monika Klůsová, kovářský učeň Vena Šracha, akademický malíř Jaroslav Šindelář či farář Jiří Chytil.

Výsledkem bylo velmi zdařilé odpoledne, kdy stovky návštěvníků se zastavovaly u našeho stánku, kde mimo probíhajících

rozhovorů bylo možné získat i informace o naší charitativní činnosti.

Součástí celé akce byla i soutěž vyhlášená organizátory Den Meliny Mercouri o co nejvíce lidí oblečených v námořnickém

duchu, v pruhovaném tričku, a tak i díky členům Lazariánského servisu se Plzeň zapsala do České knihy rekordů s počtem 205 lidí v pruhovaném svršku.

JT

Host, filmový režisér Ladislav Plecítý, kterého zpovídá Martin Dominik Košťálek, člen Plzeňské komendy Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského

Dalším hostem byl zástupce Dětského domova ve Staňkově Albín Augustín Balát v zajetí „zúřivého reportéra“ Jaroslava Terče CLJ, člena Plzeňské komendy Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského

„Nejen prací živ je člověk“

Toto pořekadlo jsem si dovolil použít na akci, kterou zorganizovala Plzeňská komenda Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského v sobotu 17. srpna 2013.

Využili jsme nejen krásného slunného počasí, ale zejména významného výročí narození naší postulantky PhDr. Hany Gerzanicové.

V úvodu našeho setkání jsme vyrazili na prohlídku do nedalekého kostela Všetech Svatých na Roudné, včetně přilehlého rozsáhlého a také částečně zdevastovaného hřbitova.

Pan Josef Kabát (vlevo) vypráví o historii kostela a hřbitova (v zadní řadě zleva postulantka Viliam Ruják, komtur plzeňské komendy chev. Václav Voříšek KLJ, CMLJ, Marie Stehlíková, DiS., MLJ)

Naším zasvěceným průvodcem nebyl nikdo jiný, nežli pan Josef Kabát, hlava Sdružení dobrovolných aktivistů při kostele Všetech Svatých. Velmi zajímavě a poutavě vyprávěl o celé historii kostela i hřbitova.

A tak jsme se mimo jiné dozvěděli, že kostel Všetech Svatých v Plzni je jedním z nejstarších plzeňských kostelů a ve středověku býval nazýván „matkou“ ústředního koste-

la sv. Bartoloměje. Dnes jej spravují bratři františkáni.

Založení kostela je datováno do 13. století. Za obléhání Plzně husity dochází k částečnému poboření kostela a v roce 1618 dokonce v kostele zřizují Mansfeldovi vojáci ovčinec. V roce 1944 při bombardování Plzně americkými letadly došlo k poškození kostela zápalnou pumou a při požáru shořel hlavní oltář. Od roku 1974 probíhal stavebně historický průzkum celé stavby. Současně ale docházelo i k postupné devastaci kostela i hřbitova.

Dominantou kostela je břevno ve vítězném oblouku, datované rokem 1699, s nápisem: „QUI PASSUS ES PRO NOBIS IESU CHRISTE MISERERE NOBIS (Jež jsi za nás trpěl, Ježíši Kriste, smiluj se nad námi).

Zajímavostí interiéru je bezesporu dochovaný náhrobek francouzské dívky Beatrix de Buchet (zamřela ve věku 12 let roku 1599).

Většina prací na opravě kostela byla dokončena v roce 1994 a na jaře 1995 byl kostel slavnostně zpřístupněn veřejnosti a znovu posvěcen plzeňským biskupem mons. Františkem Radkovským.

Nebylo by myslitelné nezmínit se také o historii dvou zvonů kostela Všetech Svatých. Ten starší je původním dochovaným zvonem ze 16. století. Tento zvon patřil odjakživa k původnímu vybavení kostela a zachoval se přes veškeré dramatické válečné události. Ovšem ukázalo se, že zvon vykazuje známky silného opotřebení a již je nevyhovující pro zvonění. V této chvíli sehrála nejdůležitější roli paní PhDr. Hana Gerzanicová, postulantka naší Plzeňské komendy, jakožto místní rodačka a básnička (mimo jiné členka Mezinárodní americké síně slávy ve Filadelfii, nositel-

ka pamětní Historické pečete města Plzně, laureátka titulu Senátu České republiky Významná česká žena ve světě a také autorka básně speciálně věnované pro náš Hospic sv. Lazara v Plzni).

Paní PhDr. Gerzanicová se zavázala k úhradě nákladů na výrobu nového zvonu věnovaného památce sv. Vojtěcha. Motivací k tak velkorysému daru byla její snaha věnovat občanům Roudné i Plzně památku, která má šanci přetrvat věky a mimo jiné připomínat i její sounáležitost s Plzeňskou komendou našeho Řádu.

Po prohlídce kostela a hřbitova pak následovala milá oslava narozenin paní PhDr. Gerzanicové. Ta byla neodmyslitelně spojená s grilováním na úžasné zahradě její rodinné vily. Bylo to velmi příjemné a neformální setkání členů a postulantů Plzeňské komendy, které rádi v nějakém blízkém čase opět zopakujeme.

JT

Paní PhDr. Hana Gerzanicová při oslavě narozenin a setkání členů a postulantů Plzeňské komendy Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského

Fragment lazariánského kopiáře 1130–1248

Dějiny Řádu sv. Lazara v období křížových výprav jsou velmi barvitě a pohnuté, z historiografického hlediska ale v některých aspektech poměrně slabě dokumentované. Každý dostupný primární dokument, který nám dává nahlédnout do každodenní reality života bratří a rytířů sv. Lazara ve 12. a 13. století, je tudíž velice významný. Sbírkou 40 takových dokumentů obsahuje fragment lazariánského kopiáře, který na konci 16. století získal Pierre Gioffredo (1629–1692), kněz a historik působící na savojském dvoře v Turíně. Následně se tento rukopis dostal do archivů řádu sv. Mořice a Lazara a dlouhou dobu byl pokládán za ztracený. Znovuobjeven pro odbornou veřejnost byl v druhé polovině 19. století, kdy ho využil nejprve italský historik Luigi Cibrario (1802–1870) při sepisování své studie Dei Tempieri e della loro abolizione, degli

ordini equestri di S. Lazaro, si S. Maurizio e dell' Annunziata, memorie storiche, Botta 1868, a následně plný text dochovaného fragmentu publikoval v roce 1882 v díle II, 2 řady Archives de l'orient latin a v roce 1883 separátně Arthur Marsy pod titulem Fragment d'un cartulaire de l'Ordre de S. Lazare en Terre Sainte. Díky moderním technologiím a digitalizačnímu úsilí knihovny Harvardovy university je toto vydání nyní dostupné elektronicky široké veřejnosti.

Tento fragment pochází z lazariánského kopiáře, tedy knihy, do které byla opísána došlá pošta a který sloužil jako jakýsi archiv korespondence. Nejstarší listina v dochované části kopiáře pochází pravděpodobně z roku 1130 nebo z let bezprostředně následujících. Vilém I. z Malines, jeruzalémský patriarcha, v ní potvrzuje donaci arménského mnicha Abraháma

leprosáriu sv. Lazara. Další listiny ve sbírce pocházejí od jeruzalémských králů Fulka V. z Anjou, Balduina III., Amalricha I., královny Melisendy Jeruzalémské, ale třeba i od Ludvíka VII. Francouzského, různých církevních funkcionářů i jednotlivých šlechticů. Nejčastěji listiny informují o donacích zejména nemovitého majetku pro potřeby Řádu sv. Lazara a jím vedeného leprosária. Poslední dokument v dochovaném fragmentu pochází z roku 1248 a Štěpán Salernský v něm vymezuje Řádu pravidelnou finanční rentu ve výši 10 solidů.

Elektronické vydání tohoto dokumentu významného pro rané dějiny našeho Řádu naleznete v Marsyho edici na webových stránkách pod adresou: <http://archive.org/details/fragmentduncart00lazagoog>.

PJV

Heraldický vývoj Řádu sv. Lazara Jeruzalémského

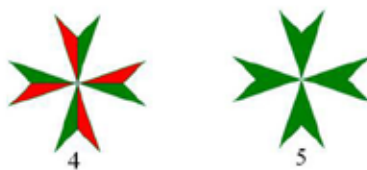
Dva vynikající odborníci na historii a heraldiku dr. Charles Savona-Ventura z Maltské university a prof. Michael W. Ross z Texaské university publikovali nedávno v prestižním heraldickém časopise *Journal of the Heraldry Society of Scotland* obsáhlý článek pojednávající o heraldice našeho Řádu. Tento článek je jako separát v anglickém jazyce k dispozici v elektronické formě na webových stránkách mezinárodního Řádu a zaslouží si zde bližší představení.

Ve svém historickém líčení začínají oba autoři skutečně „od píky“, tedy od leprosária „Lazorum in Hierosolymorum eremo (agro) sanctae Mariae in Monte Olivarum“ za jeruzalémskými zdmi, které bylo historickou kolébkou Řádu. Nejstarší dokumentovaný příklad použití zeleného kříže příslušníky Řádu pochází z roku 1314 a je zajímavé, že jeho podoba zprvu osciluje mezi řeckým rovnoramenným křížem a několika dalšími variantami. Studie dále, i na základě archeologických nálezů, dokumentuje používání řádové symboliky během 14. a 15. století. Užívání zeleného řeckého kříže se udrželo až do poloviny 16. století. Osmihrotý zelený kříž, který dnes používáme, se definitivně etabluje na přelomu 16. a 17. století. Tomu předcházela složitý světský a církevně-právní vývoj a proměnlivý vztah ke Svatému stolci. Další vývoj Řádu a jeho heraldiky v 17. a 18. století byl velmi úzce spjat s francouzským královským domem a ovlivněn unii s Řádem Naší Paní z hory Karmel. Velká řádová reorganizace, která se odrazila i v heraldice, proběhla v roce 1778 a dochované heraldické regule z této doby se ve studii obšírně diskutují, stejně jako peripetie řádových dějin v době francouzské revoluce a po ní.

Nejzajímavější část studie zpracovává dějiny Řádu a jeho heraldiky po roce 1910, kdy byl Řád reorganizován, až do dnešní doby. Je zde zmiňováno mimo jiné i často citované prohlášení z *L'Osservatore Romano* z roku 1935, kde se konstatuje, že je Řád považovaný za vyhaslý, a přesvědčivě se argumentuje, proč tento názor není slučitelný s dobovým církevním právem a nemůže být platný.

Každý lazarián, který se byť jen okrajově zajímá o heraldiku a historii Řádu v širším kontextu, musí být tímto novým dílem velmi potěšen. Studie sice ani zdaleka nezodpovídá všechny otevřené otázky, ale slouží jako ideální výchozí bod pro bližší poznání problematiky, a jako takovou ji není možné než co nejsrději doporučit.

PJV

Historický vývoj lazariánského kříže

- 1 – nejstarší doložená podoba lazariánského kříže, 1314
- 2 – jedna z raných variant lazariánského kříže, užívaná paralelně s řeckým a latinským křížem, 13.–14. století
- 3 – kříž nošený příslušníky Řádu sv. Lazara a zároveň Řádu sv. Jana Jeruzalémského, 15.–16. století
- 4 – kříž sjednoceného Řádu sv. Lazara a Naší Paní z hory Karmel, 18. století
- 5 – současný lazariánský kříž, používaný cca od 16. století

Rytířské Řády
historie a současnost

ŘÁD MALTEZSKÝCH RYTÍŘŮ
ŘÁD BOŽÍHO HROBU
ŘÁD NĚMECKÝCH RYTÍŘŮ
ŘÁD SVATÉHO LAZARA

24. 10. 2013 - 26. 1. 2014

VEŘEJNÁ SÁLA S KONCERTEM PROBĚHNE 25. 10. 2013 V 17.30 HODIN
BOJKOVA SÁLA EVROPA NA NÁRODNÍ TRIDĚ 21. HODONÍN

PROGRAM JE VE SPOLUPRÁCE S DR. JIŘEM POŘÍZKY, PŘEDSTAVITELEM ŘÁDU SVATÉHO LAZARA NA MORAVĚ

